



Elämäntarina

Heissulivei. Mä oon 19 vuotta ja oon tällä hetkellä osastolla. Mä halusin vaa jakaa jollekin mun elämäntarinan, koska musta nyt tuntuu siltä. Aloitetaan siitä, kun mä synnyin. Oli muuten ihan paska syntymä mut tässä sitä ollaan. Kun mä olin kolme äiti ja isä eros isän alkoholiongelman takia. No koska äiti on kliseinen äiti hän päätti kuitenkin palata isän kanssa yhteen 'lastensa takia'. 7 vuotiaana menin kouluun. Olin se hyvä koulutyttö, joka sai hyviä numeroita ja ei tehny mitää pahaa. Vaikka yritin kaikkeni et olisin kaikille kiva ja mukava, päädyin silti porukan ulkopuolelle.

Kolmosluokalla kaikki heitti päin seiniä. Tää on myös se ikä jolloin mun psyykkiset ongelmat on lääkärin mukaa alkanu. Koko vuos oli helvettiä. Mua kiusattii ku olin vähän pyöreä, opettajaa ei kiinnostanu mikää muu ku urheilu ja pojat aina milloki näytti mulle pornoo ja totes et he kuvittelee mut sen likan paikalle ja kertoili mitä ne tekis mulle seksuaalisesti. Nelosluokalla mun syömishäiriö alko. Ei kyllä nii rajusti alkuu mut sillee et tietosesti aloin syömää vähemmän ja liikkua enemmän. Tää on myös se vuos ku isän alkoholiongelma paheni. Se alko hajottaa tavaroita niinku mikron, puhelimensa 4krt, tv:n ja sillee. Myös tämän alkoholiongelman takia, sinä yhtenä yönä ku jouduin nukkumaa porukoiden kanssa tapahtui hyväksikäyttö.

Seiskaluokalle mentäessä asiat meni vielä huonommin. Sosiaaliset paineet kasvo entisestään, koulussa ei enää menny nii hyvin, isä alko rajottaa mun ja mun veljen menoja mm. ei saanu viikoloppuisin mennä mihinkää ja viikolla no hyvällä tuurilla. Aloin skippailla kouluruokailuja, tekemään epäinhimillisen määrän liikuntaa ja viiltelemään. Kun opettajat sai selville et minä ja mun kaveri skipattiin ruokailut, me jouduttiin terveydenhoitajalle. Mun asiat skipattiin kokonaa, kun taas mun kaverilla todettii syömishäiriö ja se lähetettii syömishäiriöpolille. Kasiluokalla yritin hakee apua. Ei tullu yhtää mitää. Mun ongelmia vähäteltiin murrosiän ja hyvien arvosanojen perusteella. Mulle kuitenkin diagnosoitiin masennus ja ahdistuneisuushäiriö.

Ysiluokalla mä päätin etten oo enää masentunut. Kyllä hardcore välttämiskäyttäytymistä. Mut se toimi. Vuoden ajan. Sit mä menin lukioo. Muutin omilleni, koska en jaksanu isää. Mä halusin niiiin paljon olla hyvä koulussa ni uhrasin sille kaiken. Mä en syöny, mä en tehny mitää paitsi ollu koulus, opiskelin ja nukuin. Ei kestäny ku puoli vuotta ja jäin sairauslomalle, kun en enää päässy ees sängystä ylös. Mulle hoidettii hoitokontakti ja lääkitys. Puoli vuotta kesti ennekun pääsin nuorisopolille ja ekan kerran kun tapasin mun lääkärin siellä, mut lähetettiin ekaa kertaa osastolle. Osasto oli iha jees, ei vaa ollu tekemistä. Kerroin ekaa kertaa lääkärille mitä isä oli tehny ja siitä tehtii rikosilmoitus.

Osaston jälkeen mut lähetettiin lastensuojeluyksikköön, koska en voinu isän takia mennä kotiin enkä voinu asuu yksin. Silloha mulla lähti käsistä. Ryyppäsin nii paljo ku sielu vaa sieti, karkailin laitoksesta, irtosuhteita toistensa perään. Kun ohjaajat sai selville, oli uudestaan osastokeissi. Sit kun

pääsin osastolta, olin lukittuna laitokseen melkein 2kk, koska itsemurhariski ja holtiton käyttäytyminen. Rauhotuin hetkeks. Sen muutaman kuukauden rauhottumisen jälkeen, mun vointi paheni ja yritin ekaa kertaa itsemurhaa. Ohjaajat sai selville ja jouduin osastolle pakkohoitoon.

Sen jälkeen mun syömishäiriö paheni. Laitoksen ohjaajat alko vaihtua nopeemmin, joten kukaa ei huomannu ku en syöny. Aloin lenkkeillä enemmän. Tammikuussa mun vointi huomattiin ja mut lähetettiin osastolle taas. Siellä taas opettelin syömään ja puhumaan asioista. Sit ku palasin laitokseen, käyttäydyin ku enkeli et pääsisin muuttaa omilleni toukokuussa kun täytin 18. Ja sit toukokuu tuli ja pääsin muuttaa. Muutama kuukaus oli täyttä taivasta ku löysin poikaystävän ja kuherruskuukaus. Sit vointi taas paheni ja menin taas osastolle, koska en halunnu jättää tätä poikaystävää sillee et teen itsemurhan.

Syksyllä menin kouluun taas. Se meni ihan menettelevästi mut vaadin silti itteltäni liikoja. Samaan aikaan tän mun poikaystävän alkoholiongelma paheni ja kun asuttiin yhes, en voinu paeta sitä. Yritin jaksaa ja miettiä et kyl tää tästä. Kuitenkin joulukuussa poikaystävä meni hoitoon ja mä osastolle. Osaston jälkeen olin pari kuukautta saikulla. Sit palasin kouluun ja samaan aikaan alotin autokoulun. Samoihin aikoihin tuli tieto et oikeudenkäynti isän tekemisistä olis toukokuussa.

Koulu meni menettelevästi, olin yhteydessä asianajajaan melkein viikottain ja stressasin siitä. Isä alko soittelemaan ja syyllistämään mua tästä kaikesta. Tän päälle autokoulussa meni huonosti, se opettaja huus mulle koko ajan ja tuln joka kerta kotiin itkien. Yritin taas itsemurhaa, mutta heräsin aamulla ja totesin et ei sitten. Jotenkin mä räpiköin toukokuuhun. Oikeudenkäynti oli raskas ja jouduin todistamaan siellä. Kesäkuusta en muista mitään. Heinäkuussa en päässyt enää sängystä ylös, nukuin 15 tuntia ja katoin family guyta koko ajan ku olin hereillä. Poikaystävä joutu suostuttelemaan käymää kaupaa ku en vaa jaksanu. Halusin vaa kuolla. Itsemurha oli 24/7 mun mielessä. Mutta niinku mikä tahansa muu asia, en saanu itteeni ylös ja tekemään sitä.

Mun tukihenkilö tuli lomalta tällä viikolla ja tuli kyselemään kuulumisia. Kerroin rehellisesti ja parin tunnin päästä olin jo osastolla. Ja täällä mä sit oon. Taas. Mä en tiä mitä teen. Ei mitään hajua. Mä vaan olen. Ja toivon et jotain tapahtuis ja olo paranis. Tässä ny ei ollu kaikkia yksityiskohtia mut suurinpiirtein. Tulkaa kysyy jos on jotain. Sori tästä ei tullu ny vuosisadan selviytymistarinaa mut mä vaa halusin kertoa.